

Rapport från FINNSAMs vinterkonferens i Göteborg 8-10 mars 2019

Tema: Skogsfinnarna som for till Nya Sverige

Text: Elisabeth Thorsell

Foto: Tor Eriksson, med bidrag av Jan Myhrvold

Redigering och vissa tillägg: Tor Eriksson

Fredagen 8 mars

Tor Eriksson hade gjort några resor ner till Göteborg för att knyta kontakter och söka bidragsgivare inför den stundande konferensen. Nu tog han emot deltagarna på Comfort Hotell Göteborg, där inkvarteringen skedde. Många hade åkt tåg till Göteborg för att sedan ta sig vidare till hotellet, vackert beläget på Skeppsbrolplatsen intill stranden av Göta älv. Efter en stund samlades deltagarna i konferenslokalen som fanns i hotellet. Totalt hade 50 personer lockats till helgens seminarium för att få höra mer om finnarna i Nya Sverige.

Nya Sverige bildades som svensk koloni 1638. Kolonin låg vid Nordamerikas ostkust i de nuvarande amerikanska delstaterna Delaware, Pennsylvania, New Jersey och Maryland. Hösten 2012 ägde ett forskarseminarium rum i Philadelphia om skogsfinnarna i området. Jan Myhrvold och Maud Wedin var inbjudna för att hålla varsitt föredrag kring ämnet. Konferensen i Göteborg kunde ses som en fristående fortsättning på seminariet, men den här gången med FINNSAMs egna forskare.

Generalkonsul Heli van der Valk hälsar oss välkomna till Göteborg.

Konferensvärdinnan Monika Öhrn presenterar FINNSAM.

En samarbetspartner var Finlands honorära generalkonsulat i Göteborg. Dess konsul Heli van der Valk invigde konferensen och hälsade alla deltagare välkomna till Göteborg. Honorärkonsulaten kompletterar Finlands beskickningsnät som utgörs av ambassaderna, generalkonsulaten, konsulaten och övriga beskickningar. Honorärkonsuler som Heli är privatpersoner, vilka sköter sin uppgift som oavlönad bisyssla.

Tor Eriksson hade Monika Öhrn med hennes lokala förankring vid sin sida som konferensvärdinna. Monika stod för den snygga utformningen av inbjudan och programmet till konferensen. Nu gav hon oss en kort introduktion till skogsfinnarnas historia och hon

presenterade även FINNSAM och dess verksamhet. Något speciellt vi kunde ta del av på FINNSAMs hemsida var den starkt uppdaterade och omarbetade skogsfinnska bibliografin.

Så blev det värden Tors egen tur att belysa några motiv runt Nya Sverige. Detta gjordes med hjälp av bokomslag, en amerikansk replik av fartyget Kalmar Nyckel med mera. Tonvikten låg på frimärken som har givits ut för att uppmärksamma 300-årsminnet av kolonin Nya Sverige. Sedan serverades middag nere i hotellets matsal, så alla begav sig dit för en matbit. För dem som ville avslutades dagen med en premiärvisning av FINNSAMs nya informationsfilm om skogsfinnarna, del 1. Filmen var vid tillfället inte helt färdig än utan Maud Wedin tog tacksamt emot tips och synpunkter till gagn för fortsättningen.

Lördagen 9 mars

Platserna intogs i hotellets konferenslokal, och nu inledde Elisabeth Thorsell dagen med ett föredrag om kolonins historia. Hon berättade att Sverige i början av 1600-talet var en stormakt i vardande, trots förluster i kriget med Danmark omkring 1610, och den stora lösensumma som skulle betalas för Älvsborgs fästning. På 1620-talet kom holländaren Willem Usselinx till det nygrundade Göteborg. Där träffade han Gustaf II Adolf, och försökte intressera honom för att grunda en svensk koloni i Norra Amerika. Detta resulterade i bildandet av ett handelskompani 1626 som fick ensamrätt att bedriva handel och kolonisation i främmande världsdelar under 12 år. Trots denna start gick det trögt att få igång någon verksamhet, bland annat genom Sveriges deltagande i 30-åriga kriget.

Elisabeth Thorsell vid mikrofonen.

Konferensdeltagare lyssnar med stort intresse till den pågående föreläsningen.

År 1636 återupptogs projektet, nu under ledning av Axel Oxenstierna. Det bekostades gemensamt av Sverige och Holland. Nu hade man också ordnat med skepp som skulle segla till Delawarefloden, där den erfarne holländske sjökaptenen Peter Minuit visste om en lämplig plats för en svensk koloni. Skeppen *Kalmar Nyckel* och *Fågel Grip* avseglade hösten 1637 och anlöpte en landningsplats vid floden 1638 23/3, där det nu finns ett monument av Carl Milles. Ombord på fartygen fanns en liten militär trupp, en präst och ett antal nybyggare. Ordern hemifrån var att skaffa tobak, som skulle exporteras till Sverige.

För att kunna göra detta köpte man mark av Lenape-indianerna, som såg fram emot att handla med svenskarna, och på det sättet få tillgång till varor som inte fanns i deras land. Fartygen gav

sig snart på hemväg för att hämta fler nybyggare och handelsvaror. *Kalmar Nyckel* gjorde flera resor till kolonin, under det att *Fågel Grip* led skeppsbrott vid inseglingen till Göteborg. Prästen Johannes Campanius var mycket intresserad av indianernas liv. Han försökte omvända dem till kristendomen och översatte *Luthers Lilla Katekes* till deras språk. Campanius sammanställde även en ordbok över indianernas språk.

Kolonin styrdes av en ämbetsman, först löjtnant Måns Kling, som ersattes 1640 med Peter Holländer Ridder, som också köpte in markområden, så att det fanns mark till kommande nybyggare. Man hade också byggt ett fort, *Fort Christina*, för att kunna försvara sig mot de närboende holländarna, som inte uppskattade handelskonkurrensen. År 1643 kom en ny guvernör, Johan Printz, som var mycket energisk, men också kontroversiell, och maktfullkomlig. På ön Tinicum byggde han ett fint residens åt sig, *Printzhof*. Printz hade bekymmer inte bara med holländarna, utan även med nybyggarna, som inte gillade hans maktutövning, och med indianerna, som hade hoppats på flera skepp med varor från Sverige. Det kom inga skepp förrän 1646. Printz for till Sverige 1653, och efterträddes 1654 av Johan Risingh, som hade goda initiativ, men holländarna intog Nya Sverige 1655. De behöll området tills engelsmännen tog över.

Fram till 1682 gällde svensk lag i det gamla svenska området, då kväkaren William Penn fick hela Pennsylvania, inklusive det tidigare Nya Sverige, av Hertigen av York. Penn tyckte inte att det behövdes en särskild domstolsorganisation för Nya Sverige. Svenska kyrkan hade med vissa mellanrum skickat präster till Nya Sverige, och runt 1693 skrev befolkningen till Sverige och begärde biblar, psalmböcker och präster. Detta hörsammades, och fortsatte in på 1780-talet, men de flesta svenskättlingarna talade och förstod då inte längre svenska. De flesta prästerna for hem, men en, Nils Collin, stannade kvar och levde ända till 1831. Han begravdes i Gloria Dei-kyrkan i Philadelphia (den näst äldsta av de svenska kyrkorna, invigd 1701), inte långt innan nästa stora utvandring startade.

Befolkningen i Nya Sverige utgjordes av svenska bönder samt skogsfinnar, som utvandrat från Finland till skogsområden på svenska sidan och i Norge. Nu fortsatte de sin migration över havet.

Nästa föredragshållare var Maud Wedin, som hade bytt tid med Jan-Erik Björk. Maud tog upp några källkritiska aspekter på tidigare forskning och litteratur om skogsfinnarna i Nya Sverige. Forskare har feltolkat, som till exempel pionjären Amandus Johnson. Han skrev mycket om Nya Sverige under förra delen av 1900-talet. Peter Stebbins Craig läste en gång det finska släktnamnet Korhoinen som Corvhorn. Feltolkningar kan bero på bristande kunskap om orter i Sverige och svårigheter att läsa 1600-talsstil och även att förstå 1600-talssvenskan.

Andra felkällor gäller dateringen av diverse timrade hus runt om i området. Det är ju förstaeligt att ägare av sådana hus gärna vill göra dem så gamla som möjligt, men det kan vara ganska tveksamt. De gamla husen är i allmänhet byggda av lövträd, som inte håller i århundraden, men är svåra att datera med dendrokronologi. 1988 byggdes en "svensk hembygdsgård" i furutimmer i Nya Sverige av en känd svensk snickare, Gunnar Zetterqvist från Floda, och dessa hus är nu i dåligt skick efter bara 30 år. Det visar att de förmodade 1600-talshusen antagligen är ganska mycket yngre än vad som påstås.

Ett annat exempel är släkten Morton som påstår att förfadern Mårten Mårtensson, en skogsfinne från Sverige, hade en far vid namn Martti Marttinen från Rautalampi. Någon sådan person har inte (ännu) påträffats i källorna. Släkten Morton i Amerika har en medlem, John Morton, som var med och skrev under The Declaration of Independence 4/7 1776, något som ättlingarna är mycket stolta över.

Stig Welinder belyste så ett forskningsprojekt som har letts av historiker Fredrik Ekengren vid Lunds universitet. Syftet var att med arkeologins hjälp studera kulturmöten mellan skogsfinnar och amerikaner vid bosättningarna i Delaware under 1600-talet. När svenskarna kom till Delaware bestod Lenape-stammen av ungefär tvåhundra personer. Drottning Christina hade tillhållit expeditionen att bemöta indianerna med omtanke. Svenskarna tyckte att de köpt marken så som man gjorde i Sverige, men indianerna ansåg att de bara upplåtit nyttjanderätten. Det enda område som grävts ut i Nya Sverige är Printzhof, där det hittats rester efter en wigwam, som kanske användes vid förhandlingar med indianerna. Där fann man också bitar av europeisk keramik.

Den vita fyllning som syns på lokala stockstugor anser Stig Welinder vara kalk, som använts för att täta husen i brist på mossa och liknande. Det är okänt om det fanns några riktiga saunor inom området, möjligen kan det ha funnits någon enstaka ria. Det finns inga finsk-språkiga namn inom området. Det finns inte några rökstugor inom området. Somliga hus påstås vara sådana eftersom de har ugnen i ett hörn. Svenskarna hade med sig 300 kopparkittlar, som indianerna klippte i småbitar och gjorde smycken och pilspetsar av.

Stig Welinder föreläser i Göteborg.

Maud Wedin belyser forskaren Peter Stebbins Craig.

Så återkom Maud Wedin för att den här gången porträtter Peter Stebbins Craig. Peter S. Craig, som levde mellan 1928 - 2007 ägnade många år åt att forska om befolkningen i Nya Sverige. Han startade sin forskning på tidigt 1980-tal och fortsatte livet ut. Hans första artikel "The Yokums of Aronameck", gavs ut 1983. År 1989 pensionerade han sig och ägnade därefter all sin tid åt folket i Nya Sverige. Peters samlingar finns bevarade och är tillgängliga på Luther Seminary Archives i Philadelphia. Samlingen omfattar 125 000 sidor som scannats och OCR-lästs och finns som pdf-filer. Vidare har mer än 10 000 handskrivna tabeller över familjer blivit digitaliserade, så att de blir sökbara och tillgängliga för forskarna. En del av dessa finns att köpa från Colonial Swedes. Läs mer på <http://craigcollection.colonialswedes.net/>

Maud visade ett diagram över Nya Sverige-bornas härkomst som gjorts i samarbete med Peter S. Craig och Lars-Olof Herou. De många skogsfinnar som reste till Amerika gjorde detta bland annat för att i mitten på 1600-talet förbjöds svedjandet i de nya skogsordningarna som utkom 1647 och 1664. Detta gjorde att skogsfinnarna inte längre kunde odla på det traditionella viset. Svenska kronan ansåg att skogen behövdes bättre för att tillverka träkol för det växande bergsbruket.

Jan Myrhvold orienterade oss sedan om de olika arkiv som kan innehålla material om folket i Nya Sverige. Det gäller i första hand de olika delstatsarkiven, för Pennsylvania, Delaware, Virginia och Maryland. Sen kan det också finnas county-arkiv, där det kan finnas handlingar om arvskiften, fastighetsköp och mycket annat. Lokala historiska föreningar finns ofta även på county-nivå. Finska släktnamn finns ju i en del kyrkböcker på Finnskogen och i Carl Axel Gottlunds tryckta dagböcker. Amandus Johnson, pionjären bland Nya Sverige-forskarna, gav 1938 ut en utgåva av kyrkböckerna 1713-1786 för Racoon och Penns Neck, som faktiskt finns att läsa på Kungliga Biblioteket och universitetsbiblioteken i Uppsala och Lund.

Jan Myrhvold sneglar på sin dator.

Vi har samlats i hotellfoajén för att höra Pether Ribbefors berätta om Göteborg.

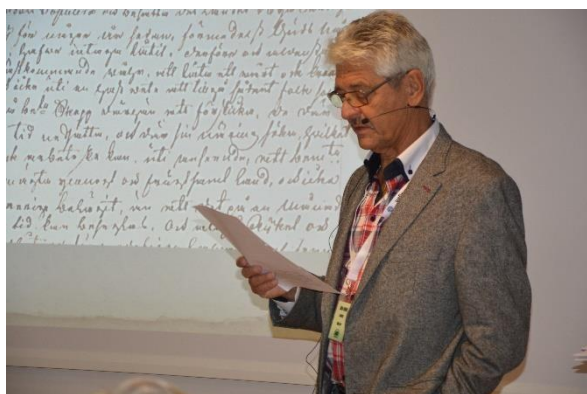
När Jan var klar med sin exposé över arkivmaterial blev det tid för lunch på Comfort hotell. Nu hälsade vi Göteborgaren Pether Ribbefors välkommen till vår sammankomst. Pether ledde oss trots ett miserabelt väder ut på Stenpiren vid Göta älv. Här finns Delawaremonumentet, vilket är en kopia av det monument som konstnären Carl Milles skapade 1937–38. Originalen var en gåva från Sverige till delstaten Delaware 300 år efter kolonin Nya Sveriges grundande. I reliefer finns på sockeln scener som beskriver händelser kopplade till historien. Monumentet pryds av skeppet Calmare Nyckel som stävar fram över havet för fulla segel, buret på en vågkam.

Vi återvände in i värmen och återtog våra platser i föreläsningssalen. Jan-Erik Björk hade anlänt lite senare till Göteborg, vilket gjorde att han nu fick hålla två föreläsningar i rad. Han inledde med att berätta om emigrationens orsaker. Den första resan till Nya Sverige 1638 organiserades av ett handelskompani, Nya Sverigekompaniet. Avsikten var att exploatera det stora landet i väster. Man var främst intresserad av tobaksproduktion för export till det svenska riket. På denna resa ingick inga finnar. De skulle bli betydligt flera under de drygt 10-tal resor som skulle företas längre fram.

I ett brev 1641 till landshövdingarna i bland annat Dalarna och Värmland sökte kronan förmå dem att engagera frivilliga kolonister att utvandra till Nya Sverige "ett mäktigt och fruktsamt land". Särskilt "skogsfördärvarna" skulle man försöka övertala till en frivillig

utvandring. Men skulle man inte få tillräckligt många personer till kolonin krävdes infångande och fängslande av dem i avvaktan på seglatsen.

Till en början sökte alltså kronan frivilliga kolonister till det fruktbara landet. De flesta som valde att lämna hemlandet för kolonin i Nya Sverige tillhörde detta slag. Invandrarna rörde egna gårdar på mark som köptes av indianstammarna i området. I källorna kallas de freemen. Förutom den lönsamma tobaken odlade man även majs, vete och grönsaker. Nybyggarna ägnade sig också åt jakt, fiske, boskapsskötsel och hantverk samt handel med skinn. Andra migranter tog anställning hos handelskompaniet. Man skrev på ett femårigt kontrakt och deltog sedan i arbeten i kolonin på samma sätt som frimännen. Efter de fem årens utgång blev man själv en freeman.

Jan-Erik Björk läser ett brev.

Alltjämt pågår aktiviteter i den svenska kyrkan, där det gamla svenska minnet lever vidare. Foto: Jan Myhrvold

I den mån kronan inte lyckades rekvirera frivilliga till arbete i kolonin, återstod endast tvångsåtgärder. Dessa handlade i praktiken om deportation. Nya Sverige kan i detta sammanhang ses som en straffkoloni. Men det är viktigt att betona att detta inte var huvudsyftet. De tvångsöverförda personerna var dömda personer som hade gjort sig skyldiga till olika former av brott. Det vanligaste brottet rörde sig om olaga svedjande, bland annat fördes flera finnar från bland annat Värmland över till kolonin i början av 1640-talet. Några hade gjort sig skyldiga till hordom och mökränkning. Annan brottslighet nämns också i källmaterialet. De straffade hade en möjlighet att värva sig som soldat.

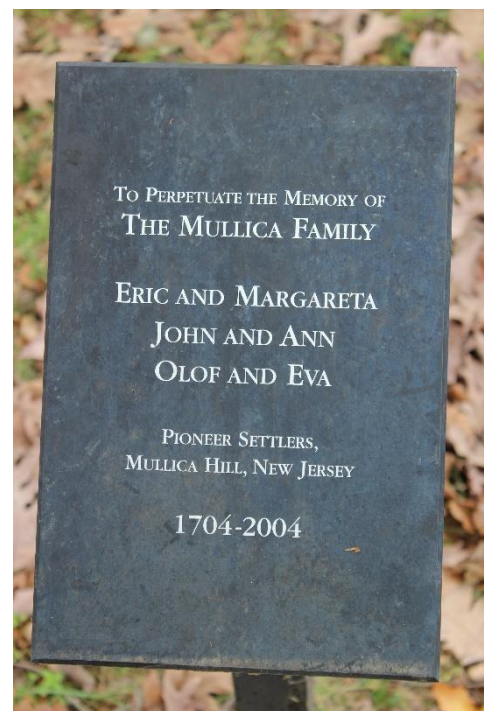
Jan-Erik fortsatte så att presentera några finnbygder som berördes av utvandringen till Nya Sverige. Uppgifter om finnarnas utflyttningsorter kan påträffas i en rad olika källor. Viktigast bland dessa är domböckerna samt olika arbeten av Peter Stebbins Craig. Men det kan även finnas information i olika rannsakningslängder, roteringslängder och handlingar i länsstyrelsernas arkiv. Av dessa källor framgår att de till Nya Sverige inflyttade finnarna kom från såväl den finska som den svenska delen av det gemensamma riket. I Stebbins Craigs arbeten avslöjas vissa utflyttningsorter i Finland. Han nämner Vasa, Storkyro och Kronoby i områdena i södra Österbotten. Några finnar hade flyttat från Åland och Åbo, medan andra har anlänt till kolonin från Nyland och Kexholms län. Det förefaller alltså som om många finnar kom från västra Finland och dess kusttrakter.

I vissa värmländska domböcker framkommer att flera finnar hade sitt ursprung i de västra socknarna som Brunskog, Fryksände, Gräsmark, Gunnarskog och Karlanda. En finne flyttade under 1650-talet från Norra Ny socken i Klarälvdalen. Någon finsk familj lämnade under 1650-talet sitt hemman i Ljusnarsberg. En grupp om drygt 10 familjer, som sägs härstamma från "Letstigen" begav sig iväg på 1655/1656 års resa. Det är osäkert om alla verkligen kom fram. Någon enstaka finne uppges komma från Uppland. Slutligen, år 1664 utvandrade en grupp om ca 140 finnar från Borgsjö och Torps socknar i Medelpad. Deras fartyg skulle dock sjunka utanför den amerikanska kusten, varvid alla passagerare omkom utom en. Dessa finnar verkar till större delen vara skogsfinnar eller i varje fall finnar med ett ursprung i svedjebrukskulturen.

Till sist framträdde några skogsfinska släkter som for från Finland till Sverige och därefter till Delaware. Maud Wedin belyste på så vis släkten Minkkinen, som först nämns i det stora Generalregistret över bosättningen i Finland, där Lars Grelsson och hans hustru finns i byn Minkilä före 1604, och sedan antagligen flyttat till Medelpad. Deras förmodade släkting Johan Grelsson for från Fryksdalen i Värmland 1656 med skeppet Mercurius med sin hustru Helena och tre söner till Crane Hook i Nya Sverige. Sonen Anders var känd som Anders Johnson Grelsson Mink. Med Mercurius reste 140 personer som tagit sig till Amsterdam. De ville inte återvända till Sverige, trots svenska regeringens ansträngningar. Namnet Mink/Minkkinen har även påträffats i Viksjö i Ångermanland.

*På väg mot Mullica Hill i New Jersey.
Foto: Jan Myhrvold*

*Skylden vid bosättningen Mullica Hill.
Foto: Jan Myhrvold*

Jan Myhrvold berättade om släkten Mulikka, som är omnämnd i en rannsaking 1636 i Orsa Finnmark. Pål Jönsson, the Finn kom 1654 med hustru och barn och tjänstgjorde som soldat för guvernör Printz och sedan guvernör Stuyvesant, men flyttade med familjen till Maryland, där han senare avled. Familjen fanns kvar länge i trakten, och det finns flera hus bevarade, till exempel Mullica House i Mullica Hill i New Jersey (enligt sägnen byggt av Eric Pålsson

Mullica). Jan, som är duktig på DNA-forskning har lyckats knyta ihop flera släktgrenar med hjälp av DNA-analyser.

Seminariedagen var så slut och vi lämnade hotellet. Lördagens middag serverades i den gamla befästningen Skansen Kronan. Här mottogs vi av Tors kurskamrat Cecilia Bothorp. Cecilia inledde kvällen med att visa ett bildspel hon har gjort om Skansen Kronan. När Göteborg blev stad 1621 behövde staden ett starkt skydd. Sveriges ökade intresse mot väst stod i konflikt med den dansk-norska unionen. Nya Älvsborgs fästning i Göta älvs inlopp gav skydd åt sjösidan. Det gällde nu att rusta lika bra för angrepp från land. Erik Dahlberg, som blev chef för fortifikationen lät förstärka Göteborgs försvar. Ett system med vallgrav, murar och bastioner inrättades som ett sicksackbälte kring staden. På Rijsåsen byggdes Skansen Kronan och något senare Westgötha Leijon på Gullbergssklippan nordost om staden. Nu var Göteborg Nordens starkaste stadsfästning. Kronan och Lejonet fyllde ett avskräckande syfte, vilket ledde till att ingen av skansarna har deltagit i strid.

När Cecilia var klar presenterade Kalle Kinnunen och Marjaana Malm Nilsson Göteborgs stad som finskt förvaltningsområde. Göteborgs stad bjöd oss sedan på middagen i Skansen Kronan, vilken numera används som festlokal. Efter måltiden fick vi tillfälle att se oss om i fästningen, vilken bland annat rymmer en mängd kanoner.

Cecilia Bothorp visar det befästa Göteborg.

Kalle Kinnunen upplyser oss om det finska Göteborg.

Söndagen 10 mars

Eftersom jag bodde i en lägenhet vid Stigbergstorget tillsammans med Jan-Erik Björk hade vi nära till söndagens samlingsplats Gamla Varvsparken. De som bodde på hotellet hade längre väg att transportera sig. Pether Ribbefors återkom nu för att förevisa fler Nya Sverige-minnen.

När 300-årsjubileet av kolonin firades 1938, skänkte guvernören i Pennsylvania, George H. Earle, ett par bronsplattor som befäste minnet av den svensk-finska kolonin. Nya Sverige var den första permanenta europeiska bosättningen i Delawaredalen. Nära monumentet namngavs en gata till Delawaregatan, som ett led i 300-årsfirandet. Intill Gamla Varvsparken vid Göta älv avseglade fartygen Calmare Nyckel och Fogel Grip till Amerika 1637.

Konferensdeltagarna är uppställda invid Gamla Varvsparkens Delaware-monument. Närmast stenen står vår guide Pether Ribbefors.

Medelst spårvagn återvände vi sedan till hotellet på Skeppsbroplatsen, där vi först avnjöt en kopp kaffe, vilket var välbehövligt efter morgonens utomhusbesök. Två föredrag återstod av programmet, varav det första var en reseskildring signerad Maud Wedin och Jan Myhrvold. Resan företogs i Nya Sverige hösten 2012, som en fortsättning på den årliga konferensen om Nya Sverige, vilken hölls i Philadelphia. De berättade om detta evenemang och även om sitt besök på American Swedish Historical Museum i Franklin Delano Roosevelt Park i södra Philadelphia. ASHM museet grundades av Amandus Johnson och är byggt att efterlikna Eriksbergs herrgård i Södermanland. Museet är beläget på mark som donerats av drottning Christina till kapten Sven Skute. Under konferensen föreläste Maud om *The Evolution of Finn Forest Culture in Finland and Scandinavia in the 16th and 17th Centuries*. Senare talade Jan om *Perspectives on Family Names and Migration before 1821: Studies on the Finn Forest Ethnicity in Dalarna and the Swedish-Norwegian Border Area*.

De följande dagarna hyrde Jan och Maud en bil och besökte många av de kända platserna där skogsfinnarna bott, såsom Racoon Creek med Trinity Church och Eric Mullicas grav, Swedesboro och Morton Farmstead. De besökte även Kalmar Nyckel shipyard, där den moderna repliken av skeppet finns, och även resterna av Fort Christina. En mer detaljerad reseberättelse finns i *Swedish American Genealogist* 2012/4, och går att få som en pdf-fil från Elisabeth Thorsell elisabeth@etgenealogy.se

Jan Myhrvold övergick sedan till att berätta om DNA, som kan vara ett mycket bra stöd för att hitta sina levande och nära släktingar. När man hittar släktingar längre tillbaka än fyrmänningar börjar det bli komplicerat eftersom autosomala DNA-tester ofta inte sträcker sig längre. För många är de autosomala testernas geografiska översikter de mest spännande. Man måste vara

medveten om att sådana översikter ska tas med en nypa salt och att många av de färgade områden som visas på kartan är vilseledande. Färgen som visar att man har samma ursprung som människor i Finland tillhör dem som är minst opålitliga.

För att hitta sina förfäder finns mtDNA-tester och yDNA-tester som kan hjälpa. Den som har finska förfäder i släktträdet med finska efternamn kan ha stor nytta av familjenamn och y-kromosom som ärvts från far till son. År 2009 var Jan med och startade ett skogsfinskt DNA-projekt med målet att samla in yDNA från så många manliga linjer tillbaka till de finländska förfäderna i skogen på 1600-talet som möjligt. Den finska och skogsfinska y-kromosomen skiljer sig avsevärt från norska och svenska manliga linjer. Det gör det lättare att avgöra att en person har en skogsfinsk eller finsk manslinje. I presentationen visade Jan att projektet hade yDNA-linjer tillbaka till 91 olika finska släktnamn och att 361 personer med skogsfinsk manslinje hade bidragit med ett yDNA-test.

Slutligen visade Jan flera exempel på hur man med hjälp av DNA kan bevisa släktskap och koppling till ett efternamn. Några exempel var Tossavainen, Kemppainen och Kukkoinen, som har manslinjer i Nya Sverige testade.

Konferensen i Göteborg var så till ända, och vi skiljdes åt för den här gången.

FINNSAM tackar sina medarrangörer och bidragsgivare för ert viktiga stöd till konferensen!

**Göteborgs
Stad**

FONDEN SVERIGE
FINLAND

Finlands honorära generalkonsulat
Göteborg

RIKSFÖRENINGEN
SVERIGEKONTAKT

**Götalands
Kalevalaförening**

